

PRAKSISOVERSIGT · MENNESKERETTIGHEDER

Praksisoversigt over EMRK artikel 10 (ytringsfrihed) i dansk retspraksis

Firetrinsprøvelsen som fortolkningsnorm for §§ 266 b, 267-269, 110 e og offentligt ansattes ytringer

Version 2 · Opdateret 16. jul. 2026 · 24 afgørelser · 2012-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

EMRK artikel 10 gælder som dansk lov, jf. [inkorporeringsloven § 1](#), og udgør i praksis den materielle prøvelsesnorm for danske indgreb i ytringsfriheden – der hvor [grundlovens § 77](#) alene sikrer et formelt censurforbud. Artiklen virker først og fremmest som fortolkningsfaktor: straffelovens §§ 266 b, 267-269, 110 e og § 119 a skal alle anvendes inden for artikel 10's rammer, og strafansvar kan ikke pålægges, hvor det ville være konventionsstridigt. Praksis fra Højesteret, Pressenævnet og Folketingets Ombudsmand viser et gennemgående mønster: en konkret helhedsvurdering af ytringens indhold, form og navnlig kontekst, med en meget snæver skønsmargin for politiske ytringer og pressens vagthundefunktion og en bredere margin for kommercielt udtryk og moral-/religionsspørgsmål.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** EMRK artikel 10 gælder som dansk lov ved inkorporeringsloven og udgør den materielle beskyttelse, som grundlovens § 77 med sit rent formelle censurforbud ikke selv giver.
- 02** Straffelovens § 266 b skal fortolkes i lyset af artikel 10, og det afgørende er en konkret helhedsvurdering af kontekst – ikke ordlyden isoleret; Højesteret frifandt derfor i sag 48/2025 for grove vittigheder udbredt på jokehjemmesider.
- 03** Hensynet til ytringsfriheden afskærer ikke straf af politikere efter § 266 b, men indgreb i en folkevalgt politikers ytringsfrihed undergives en meget intensiv prøvelse ved EMD.
- 04** Journalister, der formidler andres strafbare udtalelser, er som udgangspunkt beskyttet (Jersild mod Danmark), men beskyttelsen bortfalder, hvis den pågældende gør udtalelserne til sine egne (U 2014.73V).
- 05** Ærekränkelsesreglerne blev ved 2018-reformen nyaffattet, så § 269 nu kodificerer artikel 10-afvejningen: rimelig anledning, tilstrækkeligt faktuel grundlag, god tro og anerkendelsesværdig interesse.
- 06** § 270, stk. 2, blev ikke videreført i 2018-reformen, netop fordi bestemmelsen efter forarbejderne allerede var ophørt med at være gældende ret som fortolket i lyset af artikel 10.

- 07** Bloggere og populære brugere af sociale medier kan efter omstændighederne sidestilles med den traditionelle presse som offentlighedens vagthund og nyde samme beskyttelse efter artikel 10 (Højesterets sag 92/2023).
-
- 08** Kildebeskyttelsen efter retsplejelovens § 172 kan brydes ved alvorlig kriminalitet, men kun når vidneførslen er af afgørende betydning og opklaringshensynet klart overstiger mediernes kildebeskyttelsesbehov.
-
- 09** Kilden mister beskyttelsen ved brud på tavshedspligt, hvis kilden ikke har villet afdække forhold af samfundsmæssig betydning – fx ved betalte oplysninger om kendtes privatliv (Højesterets sag 154/2014).
-
- 10** Blasfemibestemmelsen i straffelovens § 140 blev ophævet i 2017 som en unødvendig indskrænkning af ytringsfriheden; ren religionskritik er derfor ikke længere strafbar.
-
- 11** Straffelovens § 110 e, stk. 2, rammer kun fysisk utilbørlig behandling af religiøse skrifter – ikke verbale, skriftlige eller tegnede tilkendegivelser, og ikke mediers viderebringelse af andres handlinger.
-
- 12** Et kunstnerisk værk, hvor den utilbørlige behandling er den eneste eller centrale bestanddel, falder inden for § 110 e, stk. 2, mens behandling som mindre del af et værk falder udenfor.
-
- 13** Den kunstneriske ramme kan ikke bruges til at omgå loven: er rammen etableret med det formål at foretage en ellers utilbørlig behandling, er forholdet strafbart.
-
- 14** Der gælder et ulovbestemt parodiprincip i dansk ret, og pressens brug af et ophavsretligt beskyttet nationalsymbol i debatskabende sammenhæng kan bæres af artikel 10 (Den Lille Havfrue, BS-24506/2022-HJR).
-
- 15** Markedsføringsloven finder ikke anvendelse på pressens redaktionelle brug af materiale – redaktionelle medier bedømmes efter den almindelige straffelovgivning og nyder ytringsfrihedens beskyttelse.
-
- 16** Kommerciel udnyttelse af et varemærke kan ikke retfærdiggøres med kunstnerisk ytringsfrihed, når den kommercielle intensitet dominerer (Irmapien, BS-13282/2025-HJR).
-
- 17** Offentligt ansattes ytringsfrihed er pr. 1. juli 2025 lovfæstet i lov om offentligt ansattes ytringsfrihed § 2 uden ændring af gældende ret – grænserne fastlægges fortsat af rets- og ombudsmandspraksis.
-
- 18** Den ulovbestemte loyalitetspligt kan ikke begrunde yderligere begrænsninger i offentligt ansattes ytringsfrihed end de fire lovfæstede undtagelser.
-
- 19** Offentligt ansatte må kritisere deres arbejdsplads i skarpe, polemiske og sarkastiske vendinger og med en vis brug af overdrivelse, så længe ytringen ikke bliver urimeligt grov eller åbenbart urigtig.
-
- 20** Der kræves et særligt sikkert bevismæssigt grundlag, før følgevirkninger af en lovlig ytring – fx samarbejdsvanskeligheder – kan bære en negativ ledelsesreaktion.
-

- 21** Efter § 152 e kan videregivelse af fortrolige oplysninger være berettiget ved varetagelse af åbenbar almeninteresse, hvilket udgør kernen i offentligt ansattes meddeleret.
- 22** Pressenævnets afvejning efter medieansvarslovens § 34 spejler artikel 10-testen: skjult kamera kræver, at den samfundsmæssige interesse klart overstiger beskyttelseshensynet, og at dokumentationen vanskeligt kan skaffes på anden vis.
- 23** Ved udvidelsen af straffelovens § 119 a (i kraft 1. januar 2027) er artikel 10 indskrevet direkte i berettigelseskriteriet: en handling er berettiget, hvis den har karakter af en artikel 10-beskyttet ytring.

Artikel 10 som inkorporeret dansk ret ved siden af grundlovens formelle censurforbud

§ 1

Ytringsfriheden hviler i dansk ret på to søjler, der ikke dækker det samme. [Grundlovens § 77](#) fastslår, at »[e]nhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene«, og at »[c]ensur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde påny indføres«. Bestemmelsen forbyder altså forudgående kontrol, men siger intet om, hvor langt det efterfølgende ansvar må gå. Den materielle grænse leveres af EMRK artikel 10, der gælder som dansk lov, jf. [inkorporeringsloven § 1](#), hvorefter konventionen af 4. november 1950 »gælder her i landet«.

Artiklen har to led. Efter [EMRK artikel 10, stk. 1](#) har

Enhver ... ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.

Og efter [artikel 10, stk. 2](#) kan udøvelsen

underkastes sådanne formaliteter, betingelser, restriktioner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig tryghed, for at forebygge uorden eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden, for at beskytte andres gode navn og rygte eller rettigheder, for at forhindre udspredelse af fortrolige oplysninger, eller for at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed.

Ytringsfrihedskommissionen beskrev i [betænkning nr. 1573/2020, Del 1, s. 16](#) netop dette forhold: en egentlig materiel beskyttelse mod statslige indgreb i ytringsfriheden kom først med Danmarks ratifikation af konventionen i 1953. Kommissionens samlede konklusion [s. 47](#) lyder:

Ytringsfriheden nyder i dag en bred beskyttelse i dansk ret, hvor den er beskyttet af både grundloven og navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Ytringsfriheden er samtidig ikke absolut, idet retten til at ytre sig i overensstemmelse med almindelige menneskeretlige principper kan begrænses af hensyn til legitime samfundsmæssige interesser ... Det følger udtrykkeligt af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10, stk. 2.

Kommissionen fremhævede samme sted, at dansk ret indeholder mange eksempler på sådanne begrænsninger – racistiske ytringer, injurielovgivningen, brud på tavshedspligt, tilskyndelse til forbrydelser og billigelse af terror – og at nogle af dem er ukontroversielle, mens andre, navnlig [straffelovens § 266 b](#) og den nu

ophævede blasfemibestemmelse, er omdiskuterede. Kommissionen anbefalede, at love, hvor en indskrænkning af ytringsfriheden undtagelsesvis har været nødvendig, evalueres grundigt efter 3-5 års virke.

Kommissionen var sammensat med tidl. nationalbankdirektør Nils Bernstein som formand og bl.a. professor Jens Elo Rytter, professor Rune Stubager, chefredaktør Jakob Nielsen og daværende direktør for Institut for Menneskerettigheder Jonas Christoffersen som medlemmer, jf. [betænkningens s. 9](#). Kommissoriet pålagde udtrykkeligt kommissionen at beskrive de retlige rammer »med inddragelse af praksis fra både de danske domstole og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol«.

LOV

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10, stk. 1, 2

Grundloven § 77

Inkorporeringsloven § 1, stk. 1

Straffeloven § 266b, stk. 1

§ 2 Firetrinsprøvelsen, som anklagemyndigheden selv udlægger den

Rigsadvokaten har i to nyere afsnit af Rigsadvokatmeddelelsen givet en usædvanligt udførlig udlægning af artikel 10, som i praksis styrer anklagemyndighedens tiltalevurdering. Af [Rigsadvokatmeddelelsen om § 110 e, stk. 2, pkt. 4.4.1](#) fremgår:

EMRK artikel 10 omfatter udtrykkeligt såvel ytringer i form af oplysninger om faktiske forhold som tilkendegivelser af personlige meninger. Beskyttelsen omfatter dog ifølge praksis fra EMD ikke ytringer, der truer med eller tilskynder til vold, eller ytringer, der er udtryk for ekstremt had eller forhånelse af andre persongrupper.

Prosaen fastslår videre, at også handlinger med symbolværdi – fx afbrænding af flag eller ødelæggelse af statuer – i sig selv kan være ytringer, og at beskyttelsen ikke kun omfatter indholdet, men også formen, jf. **De Haes og Gijssels mod Belgien** (1997), pr. 48. Om selve prøvelsens tyngdepunkt hedder det:

Det centrale spørgsmål vil typisk være, om indgrebet kan anses for nødvendigt i et demokratisk samfund. Domstolen har i sin praksis slået fast, at der – i lyset af, at ytringsfriheden udgør en helt grundlæggende rettighed i et demokratisk samfund – skal være et presserende samfundsmæssigt behov for at anse betingelsen for opfyldt. Domstolen anlægger i den forbindelse en konkret helhedsvurdering af den pågældende sag, hvor ikke blot indholdet af de omhandlede ytringer, men også den kontekst, som de er fremsat i, og hvem de er fremsat overfor, tillægges betydning.

Marginens bredde varierer markant efter ytringstype. For politiske ytringer og spørgsmål af offentlig interesse er den snæver: i **Dickinson mod Tyrkiet** (2021) – collagekunstneren, der limede præsident Erdogans hoved på en hund i snor med amerikanske flagfarver – fandt EMD krænkelse og lagde vægt på, at artikel 10, stk. 2, »ikke giver meget plads til begrænsninger af ytringsfriheden inden for politiske ytringsområder eller spørgsmål af offentlig interesse«, jf. pr. 50. Domstolen tilføjede, at brug af vulgære ytringer ikke i sig selv er afgørende, da de kan have en »strengt stilistisk hensigt«, jf. pr. 54.

Omvendt er marginen bredere på moral- og religionsområdet. RM refererer, at staten efter EMD's praksis har en bredere skønsmargin, hvis ytringer kan karakteriseres som blasfemiske og unødigt krænkende over for andres religiøse overbevisning – illustreret ved **Wingrove mod Storbritannien** (1996) om filmen *Visions of Ecstasy* og **Müller m.fl. mod Schweiz** (1988) om beslaglagte malerier, hvor EMD i begge tilfælde accepterede indgrebet. Men grænsen er reel: i **Tagiyev og Huseynov mod Aserbajdsjan** (2019) fandt EMD krænkelse, fordi 3-4 års fængsel for en islamkritisk artikel var uforholdsmæssigt, og fastslog, at de nationale domstole er forpligtede til at overveje, om sammenhængen, den offentlige interesse og forfatterens hensigt berettiger »brug af en grad af

provokation eller overdrivelse«. Tilsvarende i **Yefimov og Youth Human Rights Group mod Rusland** (2021), hvor EMD i pr. 43 understregede, at det ikke er tilstrækkeligt, at handlingen falder inden for en bestemt kategori eller en generelt formuleret retlig regel – afgørende er, om indgrebet var nødvendigt *i det konkrete tilfælde*.

Samme metode gengives i [Rigsadvokatmeddelelsen om chikane mv., pkt. 4.1.2](#), med den vigtige tilføjelse, at

EMD har i sin praksis slået fast, at personer i offentlig tjeneste i deres hverv er underlagt vide rammer for acceptabel kritik og således må tåle mere end private, hvilket har sammenhæng med, at der i et demokratisk samfund skal være vide rammer for at kritisere myndighederne. Det bemærkes i den forbindelse, at EMRK artikel 10 efter EMDs praksis også omfatter ytringer, der fornærmer og chokerer samfundet eller dele heraf.

LOV

[Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10, stk. 2](#)[Straffeloven § 110e, stk. 2](#)[Straffeloven § 119a, stk. 1](#)

§ 3 Hadefulde ytringer: § 266 b's grovhedskriterium som indbygget artikel 10-ventil

[Straffelovens § 266 b, stk. 1](#) rammer den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter en udtalelse, ved hvilken en gruppe personer »trues, forhånes eller nedværdiges« på grund af race, hudfarve, national eller etnisk oprindelse, tro, handicap eller gruppens seksuelle orientering, kønsidentitet, kønsudtryk eller kønskarakteristika.

Allerede grovhedskriteriet fungerer som en artikel 10-ventil. Af [Rigsadvokatmeddelelsen om hadforbrydelser, pkt. 4.1.4](#) fremgår, at der på grundlag af forarbejderne kan opstilles tre generelle indskrænkninger i det strafbare område – forhold af mindre grovhed, videnskabeligt fremsatte teorier om racemæssige, nationale eller etniske forskelligheder, og udtalelser fremsat som led i en saglig debat – og at

Disse indskrænkninger i anvendelsesområdet har til formål at sikre, at der ved anvendelsen af straffelovens § 266 b tages fornødent hensyn til ytringsfriheden.

Rigsadvokaten fremhæver, at hensynet blev yderligere understreget, da udtrykket »gøres til genstand for nedsættende omtale« under folketingsbehandlingen blev ændret til »nedværdiges«.

Om artikel 10's selvstændige betydning hedder det i [pkt. 4.3.1](#):

Af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende artikel 10 fremgår bl.a., at politikeres ret til ytringsfrihed tillægges meget stor betydning. ... Indgreb i en valgt politikers ytringsfrihed vil derfor blive undergivet en meget intensiv prøvelse af Domstolen ved vurderingen af, om indgrebet er nødvendigt i et demokratisk samfund.

Men – og det er pointen – »[h]ensynet til ytringsfriheden indebærer ikke, at f.eks. politikere ikke kan straffes for udtalelser omfattet af straffelovens § 266 b«. [Pkt. 4.3.2](#) opregner en række domme mod danske politikere: **U 2000.2234H** (stifter af politisk parti, i flere perioder folketingsmedlem), **U 2003.1947Ø**, **U 2003.2435V** (udtalelser på partiets landsmøde) og **U 2004.734H** (spidskandidat).

Samme sted er **Jersild mod Danmark** (23. september 1994) gjort til ankerpunktet for journalisters formidling af andres ytringer:

Domstolen fandt, at hensynet til ytringsfriheden i den foreliggende sag måtte veje tungere end hensynet til at beskytte medlemmerne af de befolkningsgrupper, som de »mere end krænkende« udtalelser rettede sig imod. Domstolen anførte i den forbindelse bl.a., at det var en afgørende omstændighed ved sagen, at journalisten ikke selv fremkom med de krænkende udtalelser.

Modsætningsvis: i **U 2014.73V** var det en overtrædelse af § 266 b som led i en debat om politik og religion i Mellemøsten i en blog at gengive en andens strafbare udtalelser, **som tiltalte i den forbindelse gjorde til sine egne**.

Helhedsvurderingen af kontekst kan føre til frifindelse, selv hvor ordlyden umiddelbart er omfattet. Det viste Højesteret i **48/2025** (dom af 23. januar 2026), hvor tiltalte blev frifundet for udbredelse af grove vittigheder på hjemmesider; sagen er sammefattet under overskriften **SS-48/2025-HJR** – vittigheder på jokehjemmesider falder uden for § 266 b efter en helhedsvurdering af konteksten. Afgørelsen er i sagens natur også en anvendelse af **grundlovens § 77**.

Endelig er det subjektive led en selvstændig spærre. I **Sag 228/2011** frifandt Højesteret en debattør, hvis privat fremsatte udtalelser om muslimer var blevet lagt på internettet af andre. Landsretten havde domfældt med den begrundelse, at han »burde have indset« udbredelsen, og Højesteret fastslog:

Landsretten har altså om Ts subjektive forhold udtrykkeligt fastslået, at han har handlet uagtsomt, ikke forsætlig. Der har ikke i det bevisresultat vedrørende Ts subjektive forhold, som fremgår af landsrettens præmisser, været grundlag for at dømme ham for at have handlet med forsæt til udbredelse af det udtalte til en videre kreds.

Processuelt er området omgærdet af garantier. Alle sager om § 266 b skal forelægges statsadvokaten, og efter **Rigsadvokatmeddelelsen om forelæggelse og indberetning, pkt. 3.3.4** har Højesteret i **U 1999.1731H** udtalt, at § 266 b-sager i almindelighed må anses for at være af særlig indgribende betydning for tiltalte eller af særlig offentlig interesse, hvorfor domsmænd konkret skal overvejes, jf. **retsplejelovens § 686, stk. 2**. Strafniveauet er efter **RM pkt. 5.1** bøde i førstegangstilfælde, mens propagandavirksomhed efter § 266 b, stk. 2, i almindelighed udløser påstand om frihedsstraf.

LOV

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10, stk. 2

Grundloven § 77

Retsplejeloven § 686, stk. 2

Straffeloven § 266b, stk. 1, 2

PRAKSIS	Højesteret · Frifindelse for hadefulde ytringer: Vittigheder på jokehjemmesider falder uden for straffelovens § 266 b efter helhedsvurdering af kontekst	23.01.2026
	Højesteret · Højesterets frifindelse i sag om udtalelser om muslimer grundet manglende bevis for udbredelsesforsæt	20.04.2012

Ærekrænkelser: 2018-reformen som kodificering af artikel

§ 4 10-afvejningen

Freds- og ærekrænkelserreglerne blev nyaffattet ved **lov nr. 1719 af 27. december 2018** (Freds- og ærekrænkelser m.v.) med virkning fra 1. januar 2019. Reformen er interessant, fordi lovgiver eksplicit lagde til grund, at den *gældende* lovtekst allerede var overhalet af artikel 10.

Efter **straffelovens § 267** straffes den, der fremsætter eller udbreder en udtalelse eller foretager en handling, »der er egnet til at krænke nogens ære«, med bøde eller fængsel indtil 1 år, jf. dog §§ 268 og 269. Straffen kan efter

§ 268 stige til fængsel indtil 2 år, hvis en alvorlig beskyldning er usand, eller hvis beskyldningen er fremsat gennem et massemedie og er egnet til væsentligt at skade den forurettede.

Den egentlige artikel 10-bestemmelse er § 269:

Stk. 1. En ærekrænkelse er straffri, hvis den fremkom i en sammenhæng, hvor der var rimelig anledning til den.

Stk. 2. Ved vurderingen efter stk. 1 skal der bl.a. tages hensyn til, om sandheden af en beskyldning bevises, eller om der var et tilstrækkeligt faktuel grundlag for ærekrænkelsen, og om fremsættelsen eller udbredelsen heraf skete i god tro og til varetagelse af en anerkendelsesværdig interesse.

De fire momenter i § 269, stk. 2 – sandhedsbevis eller tilstrækkeligt faktuel grundlag, god tro og anerkendelsesværdig interesse – er en næsten ordret gengivelse af EMD's kriterier for afvejningen mellem artikel 10 og det artikel 8-beskyttede omdømme. Det bekræftes af forarbejderne. Af bemærkningerne til nyaffattelsen fremgår:

Bestemmelsen i § 270, stk. 2, videreføres ikke som et led i de nyaffattede bestemmelser. Dette indebærer imidlertid ikke nogen ændring i forhold til gældende ret, idet bestemmelsen heller ikke i dag kan anses for gældende ret som fortolket i lyset af EMRK artikel 10.

Og mere generelt:

Det bemærkes, at de nye bestemmelser i vidt omfang er formuleret væsentligt anderledes end de gældende, uden at der herved er tilsigtet nogen ændring i forhold til gældende ret. De gældende bestemmelsers formulering er i forvejen ikke nødvendigvis et udtryk for gældende ret som fortolket i overensstemmelse med EMRK artikel 10.

Det er en usædvanligt klar erkendelse fra lovgivers side: konventionen havde de facto sat dele af lovteksten ud af kraft, længe før den blev ændret. Reformen ophævede §§ 269-272 om sandhedsbevis mv. og erstattede dem i vidt omfang med den ene samlede bestemmelse i § 269, hævdede strafmaksimum i § 267 fra 4 måneder til 1 år, flyttede mortifikation til § 270 og indsatte en ny § 271 om sletningspålæg.

Det historiske spor er langt. Allerede i det oprindelige lovforslag til borgerlig straffelov (fremsat 11. oktober 1929) blev sondringen mellem sigtelser og ringeagtsytringer opretholdt, og §§ 267-269 gav »nærmere Regler om Adgangen til og Betydningen af, at der føres Bevis for Sandheden af den fremsatte Sigtelse«. Ved en ændring i 1939 udgik ordene »af almen Interesse eller« af stk. 1. Den nugældende affattelse vender i realiteten tilbage til almeninteressen – nu som en menneskeretligt forankret afvejning.

At afgrænsningen fortsat er levende, ses af, at Pressenævnet i **sag 2018-80-0080** (kendelse af 22. juni 2018) behandlede Fredericia Dagblads dækning af en afvist injuriersag mod tre lokalpolitikere – hvor politikerne omtalte retssagen som led i et »beskidt politisk spil«. Nævnet frifandt avisen, men understregede samtidig, at spørgsmål om overtrædelse af straffeloven henhører under domstolene og ikke Pressenævnet, jf. [medieansvarslovens § 43](#).

LOV

[Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10](#)
[Medieansvarsloven § 43](#)
[Straffeloven § 267, stk. 1, 2](#)
[Straffeloven § 268](#)
[Straffeloven § 269, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Fredericia Dagblad frifindes for brud på god presseskik i sag om afvist injuriersag

22.06.2018

Pressens vagthundefunktion – og bloggeren somigestillet med

§ 5 pressen

Den mest markante nyere danske anvendelse af artikel 10 som selvstændig prøvelsesnorm er Højesterets dom af 23. februar 2024, [SS-92/2023-HJR](#). En blogger havde offentliggjort et billede af en 47-årig kvinde med overskåret hals – offer for terrorangrebet i Notre-Dame-kirken i Nice den 29. oktober 2020 – og var tiltalt efter [straffelovens § 264 d, stk. 2, jf. stk. 1](#). Byretten frifandt, Vestre Landsret idømte 3 måneders betinget fængsel med 80 timers samfundstjeneste, og Højesteret frifandt.

Højesteret fastslog, at § 264 d skal fortolkes i overensstemmelse med [artikel 8](#) og [artikel 10](#), og at offentliggørelse kun er »uberrettiget«, hvis privatlivskrænkelsen overstiger hensynet til ytringsfriheden. Retten trak to EMD-afgørelser frem:

- **Bild GmbH og Co. mod Tyskland** (sag 9206/18), pr. 27-30, om afvejningskriterierne: bidrag til debat af offentlig interesse, den berørtes genkendelighed, forudgående adfærd, indhold, form og konsekvenser af offentliggørelsen samt – for journalister – oplysningernes tilvejebringelse og pålidelighed.
- **Magyar Helsinki Bizottság mod Ungarn** (sag 18030/11), pr. 164-168, hvorefter bloggere og populære brugere af sociale medier under visse omstændigheder kan sidestilles med traditionelle medier som »offentlighedens vagthund« og dermed nyde tilsvarende beskyttelse.

Højesteret lagde vægt på, at artiklen omhandlede islamistisk terrorisme – et emne af væsentlig samfundsmæssig interesse – at billedet havde dokumentarisk værdi ved at illustrere drabets bestialske karakter, og at kvindens ansigt delvist var dækket, så hun ikke umiddelbart var genkendelig for en bredere offentlighed. Bloggen kunne i denne sag sidestilles med de traditionelle mediers rolle og skulle bedømmes efter samme målestok. Konklusionen:

Under de anførte omstændigheder finder Højesteret, at hensynet til ytringsfriheden vejer tungere end hensynet til privatlivet. Videregivelsen af billedet kan herefter ikke anses for uberrettiget.

Afvejningen falder ikke altid ud til pressens fordel – men tærsklen for tortansvar er høj. I [BS-47189/2020-HJR](#) (dom af 24. januar 2022) afviste Højesteret et krav om tortgodtgørelse efter [erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1](#) fra forældre og søskende til en afdød, hvis selvmord kortvarigt var omtalt i en tv-udsendelse. Retten fastslog først et principielt udgangspunkt:

Appellanterne kan således ikke kræve tortgodtgørelse på vegne af H, men alene hvis de selv har været udsat for en tortberettigende krænkelse af deres eget privatliv.

Og lagde derefter vægt på, at omtalen var begrænset, at oplysningerne allerede var offentligt tilgængelige via YouTube, lokalpressen og Facebook, og at tv-stationen efter dialog med familiens advokat havde udeladt dele af afskedsvideoen.

LOV

[Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 8](#)

[Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10](#)

[Erstatningsansvarsloven § 26, stk. 1](#)

[Straffeloven § 264d, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS	Højesteret · Højesteret frifinder blogger for offentliggørelse af billede af terroroffer med henvisning til ytringsfrihed	23.02.2024
	Højesteret · Højesterets dom om tortgodtgørelse til efterladte ved medieomtale af selvmord	24.01.2022

§ 6 Kildebeskyttelse og forudgående indgreb mod medier

Kildebeskyttelsen er lovfæstet i [retsplejelovens § 172](#), hvorefter redaktører og redaktionelle medarbejdere som udgangspunkt ikke har pligt til at afgive vidneforklaring om, hvem der er kilde til en oplysning. Undtagelserne findes i [§ 172, stk. 5](#) – alvorlig kriminalitet med strafferamme på 4 år eller derover, hvor vidneførslen må antages at have afgørende betydning, og hvor opklaringshensynet **klart** overstiger mediernes kildebeskyttelsesbehov – og i [§ 172, stk. 6](#) om overtrædelser af [straffelovens §§ 152-152 c](#), der dog ikke gælder, »hvis det må antages, at forfatteren eller kilden har villet afdække forhold, hvis offentliggørelse er af samfundsmæssig betydning«.

Den ledende afgørelse er Højesterets kendelse af 8. januar 2015 i [Sag 154/2014](#) om beslaglæggelser hos Aller Media i Se & Hør-komplekset. Højesteret afviste først, at medieansvarslovens særlige ansvarsregler var i vejen:

Ingen af de tre forhold, der er omfattet af sigtelserne i den foreliggende sag, angår artiklernes indhold, men derimod strafbare forhold, som er fuldbyrdet inden en eventuel offentliggørelse af artikler i Se & Hør. Der er derfor tale om forhold, som ikke er omfattet af medieansvarslovens særlige ansvarsregler, men som skal bedømmes efter straffelovens almindelige regler.

I proportionalitetsafvejningen var det afgørende, hvad kilderne havde villet afdække:

Også i relation til forhold 2 er der tale om oplysninger, som mod vederlag fra Se & Hør er videregivet med henblik på offentliggørelse i dette blad til brug for underholdning om kendte personers privatliv. Det må således i hvert fald som altovervejende udgangspunkt antages, at kilden ikke har villet afdække forhold, hvis offentliggørelse er af samfundsmæssig betydning.

Højesteret fandt, at artikel 10 ikke førte til et andet resultat, med henvisning til **Tillack mod Belgien** (dom af 27. november 2007, sag 20477/05) samt **UfR 2002 s. 2503** og **UfR 2011 s. 1329**. Retten opstillede samtidig detaljerede retningslinjer for gennemsynet: materialet spejles hos NC3, den spejlede kopi må ikke bruges til efterforskning før frasortering af kildebeskyttede oplysninger, gennemsynet ledes af retten, og både anklagemyndighed og medie skal kunne være til stede og udtale sig.

Forudgående indgreb er den skarpeste form for begrænsning, og her flyttede Højesteret praksis i [Sag 57/2017](#) (kendelse af 2. november 2017) om PET's forbud mod bogen om Jakob Scharfs tid. Flertallet lagde vægt på [medieansvarslovens § 3, stk. 2](#) og hensynet til den redaktionelle frihed og opstillede en klar regel for fremtiden:

For så vidt angår forbud, der nedlægges efter afsigelsen af kendelsen i denne sag, følger det imidlertid af det foran anførte, at forbuddet skal rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt, medmindre medieforetagendet som sådant er ansvarligt efter medieansvarslovens regler.

Mindretallet på to dommere ville have fastholdt, at undladelsespligten af hensyn til statens sikkerhed påhviler enhver fysisk eller juridisk person, jf. [retsplejelovens § 413](#). Det konkrete forbud blev opretholdt af retssikkerhedshensyn, men retningslinjen for fremtiden står tilbage som afgørelsens kerne.

LOV

[Medieansvarsloven § 3, stk. 2](#)
[Retsplejeloven § 172, stk. 5, 6](#)
[Retsplejeloven § 413](#)
[Straffeloven § 152, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen

02.11.2017

Højesteret · Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet

08.01.2015

§ 7 Fra blasfemi til § 110 e, stk. 2: religionskritikkens skiftende grænse

Danmark har på ét årti bevæget sig i to modsatte retninger. [Straffelovens § 140](#) – blasfemibestemmelsen – blev ophævet ved **lov nr. 675 af 8. juni 2017**. Ophævelsen udsprang af et beslutningsforslag fra Enhedslisten (L 170, fremsat 28. marts 2017), hvis bemærkninger var korte og kategoriske:

Straffelovens blasfemibestemmelse er en unødvendig indskrænkning af ytringsfriheden. Forslagsstillerne mener, at lovgivning skal beskytte mennesker – ikke guder. ... Der bør ikke være særlige regler, der beskytter religioner og guder mod ytringer. Derimod er der god grund til at beskytte mennesker mod forhånelser og beskyldninger. Denne beskyttelse findes i henholdsvis injurie- og racismebestemmelsen.

Ren religionshån blev dermed straffri. Seks år senere gik lovgiver den anden vej. Ved **lov nr. 1554 af 12. december 2023** (L 65 af 27. oktober 2023) blev der indsat et nyt stk. 2 i [straffelovens § 110 e](#), med ikrafttræden 14. december 2023:

På samme måde straffes den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds gør sig skyldig i utilbørlig behandling af et skrift, der har væsentlig religiøs betydning for et anerkendt trossamfund, eller en genstand, der fremstår som et sådant skrift.

Bestemmelsen er placeret i straffelovens kapitel 12 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, og påtale kræver efter § 110 f justitsministerens påbud, jf. [Rigsadvokatmeddelelsen om forelæggelse og indberetning, pkt. 3.3.1.1](#) – politiet skal orientere PET og statsadvokaterne allerede ved sagens oprettelse.

Bestemmelsens rækkevidde er snæver, og det er netop artikel 10, der har formet afgrænsningen. Af forarbejderne til § 110 e, stk. 2, fremgår:

Bestemmelsen vil alene omfatte fysisk utilbørlig behandling af fysiske skrifter. Bestemmelsen vil ikke omfatte verbale eller skriftlige tilkendegivelser, herunder tegninger, om religiøse skrifter og emner. Det samme gælder øvrige udtryksformer, som ikke indebærer, at skriftet fysisk behandles utilbørligt. Bestemmelsen vil således ikke omfatte religionskritik, der udtrykkes på anden måde end ved fysisk at behandle en skrift omfattet af bestemmelsen utilbørligt.

Og – vigtigt for pressen:

Bestemmelsen vil heller ikke omfatte viderebringelse af andre personers utilbørlige behandling af skrifter med væsentlig religiøs betydning. Bestemmelsen vil således eksempelvis ikke omfatte mediers og journalisters viderebringelse af andres utilbørlige behandling, f.eks. i forbindelse med et nyhedsindslag i tv, der viser en anden persons afbrænding af en koran.

Overliggeren er en udtrykkelig konventionsreservation:

Bestemmelsen vil skulle anvendes inden for rammerne af ytringsfrihedsbeskyttelsen efter EMRK artikel 10, og bestemmelsen vil således ikke finde anvendelse, hvis det vil være i strid med EMRK artikel 10. Dette gælder i relation til alle handlinger omfattet af den foreslåede bestemmelse, herunder også handlinger foretaget i kunstnerisk sammenhæng.

Vurderingen af, hvad der er »utilbørligt«, er efter [RM pkt. 4.1.2](#) objektiv og uafhængig af, hvilket trossamfund skriftet knytter sig til: at svøbe et religiøst skrift i bacon er utilbørligt uanset tilhørsforhold, mens indpakning i et regnbueflag ikke er det.

Strafniveauet fremgår af [RM pkt. 5.1](#):

Situation	Sanktion
Førstegangstilfælde	Vejledende bøde på 10.000 kr. (dagbøder)
Gentagelsestilfælde	Kortere fængselsstraf udmålt i dage
Adskillige førstegangsovertrædelser til samtidig pådømmelse	Som udgangspunkt kortere fængselsstraf i dage
Åbenlyst ingen hensigt om at forhåne eller nedværdige, fx kunstnerisk ytring	Formildende

Strafferammen er bøde eller fængsel indtil 2 år, jf. § 110 e, stk. 2, jf. stk. 1.

LOV

[Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10, stk. 2](#)
[Straffeloven § 110e, stk. 1, 2](#)
[Straffeloven § 140](#)

Kunstnerisk ytringsfrihed: parodiprincippet, den kunstneriske ramme og dens grænser

Artikel 10 omfatter kunstneriske udtryk, og beskyttelsen dækker efter [Rigsadvokatmeddelelsen om § 110 e, pkt. 4.4.1](#) også »informationer og ideer, der fornærmer, provokerer eller forstyrrer staten eller en hvilken som helst del af befolkningen«, jf. **Müller m.fl. mod Schweiz** (1988), pr. 33, og **Dickinson mod Tyrkiet** (2021), pr. 54.

Den centrale danske afgørelse er Højesterets dom af 17. maj 2023 i [BS-24506/2022-HJR](#) om Berlingskes brug af Den Lille Havfrue. Sagen angik to gengivelser: en karikaturtegning »Ondskaben i Danmark« fra 18. maj 2019 til en artikel om debatkulturen under valgkampen, og et fotografi fra 22. april 2020 af skulpturen iført mundbind til en artikel om coronasmittefrygt og politisk observans.

Højesteret fastslog for første gang, at der i dansk ret gælder et **ulovbestemt parodiprincip** med rod i fast tradition og forarbejderne til [ophavsretslovens § 3, stk. 2](#), og at princippet skal fortolkes EU-konformt, navnlig efter **C-201/13 (Deckmyn)**. Om tegningen:

Derved fremstår tegningen som en karikaturtegning, der med sine forskellige elementer har et formål, der er helt fremmed for det originale værk.

Tegningen var derfor et selvstændigt værk efter [ophavsretslovens § 4, stk. 2](#). Fotografiet var derimod ikke en parodi og måtte vurderes ved en konkret afvejning mellem ophavsretten og ytringsfriheden efter artikel 10. Højesteret lagde vægt på skulpturens nationale symbolværdi, at fotografiet indgik i pressens debatskabende dækning af coronapandemien, og at gengivelsen som kunstværk var af uvæsentlig betydning i konteksten:

Højesteret finder, at anvendelsen af fotografiet under disse omstændigheder ikke gik længere end det, som formålet med artiklen kunne begrunde, og at brugen af værket efter en samlet vurdering ikke indebærer nogen urimelig skade for arvingernes interesser.

Endelig fastslog Højesteret – trods Berlingskes kommercielle karakter – at **markedsføringsloven ikke finder anvendelse på pressens redaktionelle brug af materiale**; redaktionelle medier underkastes den almindelige straffelovgivning og nyder ytringsfrihedens beskyttelse, ikke markedsføringsretten.

Spørgsmålet havde tidligere været forsøgt bragt for Højesteret som 2. instans i [BS-26013/2018-HJR](#) (Femina/Interflora, »SIG DET MED BLOMSTER«), hvor Højesteret afviste anken, fordi afgørelsen beroede på en konkret vurdering i lyset af eksisterende dansk og EU-retlig praksis.

Grænsen går, hvor det kommercielle dominerer. I [BS-13282/2025-HJR](#) (Irmapien) havde Sø- og Handelsretten fundet, at kunstnerens mindst 35 motiver på plakater, krus og t-shirts udgjorde utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg – og at ytringsfrihedshensynet, uanset at værkerne indeholdt politiske eller samfundsmæssige udsagn, ikke kunne bære brugen henset til den kommercielle intensitet. Parodiundtagelsen i [ophavsretslovens § 24 b](#) fandt ikke anvendelse, da motiverne ikke opfyldte kravene om humor eller latterliggørelse over for originalværket, men snarere havde karakter af »brandjacking«. Højesteret afviste anken den 12. september 2025 med den begrundelse, at afvejningen af ytringsfrihed over for immaterialretten i den konkrete sag ikke var af principiel karakter, jf. [retsplejelovens § 368, stk. 4](#).

At en kunstnerisk ramme ikke i sig selv neutraliserer strafansvar, illustreres af [SS-113/2023-HJR](#) (dom af 20. juni 2024, også refereret som [AM2024.06.20H](#)). Tiltalte havde limet et foto af sig selv på Asger Jorns »Den foruroligende ælling« og skrevet sit navn med tusch, og gjorde gældende, at handlingen var en kunstnerisk happening inspireret af Jorns egne metoder. Højesteret idømte 1 år og 6 måneders ubetinget fængsel og udtalte:

Højesteret finder, at det ved straffens fastsættelse i sager om hærværk må anses som en væsentligt skærpende omstændighed, at hærværket er rettet imod et offentligt udstillet betydningsfuldt maleri mv., der som kunstværk er uerstatteligt.

Det svarer til den linje, som [Rigsadvokatmeddelelsen om § 110 e, pkt. 4.3](#) trækker: »Det er altså ikke muligt at omgå loven ved at tilkendegive, at den utilbørlige behandling af et religiøst skrift er udtryk for en kunstnerisk fremstilling.«

LOV	Markedsføringsloven § 3	Ophavsretsloven § 3, stk. 2	Ophavsretsloven § 4, stk. 2
	Ophavsretsloven § 24b	Retsplejeloven § 368, stk. 4	Straffeloven § 291, stk. 2
	Varemærkeloven § 4, stk. 2		

PRAKSIS	Højesteret · Højesteret afviser anke i sag om Irmapien-kunst: Kommerciel udnyttelse krænkede Coop Danmarks rettigheder	12.09.2025
	Højesteret · Højesterets dom i sag om hærværk mod Asger Jorn-maleri	20.06.2024
	Højesteret · Højesteretsdom for groft hærværk mod Asger Jorn-maleriet 'Den foruroligende ælling'	20.06.2024
	Højesteret · Højesterets dom om Berlingskes brug af Den Lille Havfrue: Parodiprincippet og afvejning mellem ophavsret og ytringsfrihed	17.05.2023
	Højesteret · Afvisning af direkte anke til Højesteret i sag om varemærkekrænkelser og redaktionel ytringsfrihed	18.12.2018

Domstolenes autoritet: navneforbud og dørlukning som artikel 10-indgreb

§ 9

Artikel 10, stk. 2, nævner udtrykkeligt hensynet til »at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed« som et lovligt formål. Det er grundlaget for retsplejelovens regler om navneforbud og dørlukning, der begge er direkte indgreb i mediernes omtaleret.

Højesterets dom af 21. april 2026 i [82/2025](#) idømte en journalist bøde for overtrædelse af et navneforbud i en sag efter [straffelovens § 220](#). Afgørelsen trækker på [retsplejelovens § 31, stk. 1](#) og [§ 32 b, stk. 2](#) samt straffebestemmelsen i [§ 1017 b](#), og afvejer efter sin overskrift ytringsfriheden over for privatliv og uskyldsformodning. Sagen er en påmindelse om, at pressens vagthundefunktion ikke i sig selv suspenderer retsplejelovens offentlighedsbegrænsninger – også når emnet har offentlig interesse.

Dørlukning er den beslægtede figur. I [SS-112/2021-HJR](#) tog Højesteret stilling til dørlukning ved indenretligt forhør i en drabssag, jf. [retsplejelovens § 29, stk. 3](#) og [stk. 4](#) sammenholdt med [§ 747](#) – og med [grundlovens § 65](#) om offentlighed i retsplejen som baggrundsnorm.

Begge afgørelser hører sammen med [Sag 57/2017](#), hvor Højesteret opstillede reglen om, at midlertidige forbud mod medieoffentliggørelse fremover skal rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt. Mønstrer er, at domstolene accepterer indgrebets legitime formål, men strammer op på **hvem** indgrebet må ramme og **hvordan** det gennemføres – snarere end at afskaffe det.

LOV

[Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10, stk. 2](#)
[Retsplejeloven § 29, stk. 3, 4](#)
[Retsplejeloven § 31, stk. 1](#)
[Retsplejeloven § 32b, stk. 2](#)
[Retsplejeloven § 1017b](#)
[Straffeloven § 220](#)

PRAKSIS	Højesteret · Journalist idømt bøde for overtrædelse af navneforbud i § 220-sag – ytringsfrihed versus privatliv og uskyldsformodning	21.04.2026
	Højesteret · Højesterets kendelse om dørlukning ved indenretligt forhør i drabssag	04.10.2022
	Højesteret · Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen	02.11.2017

Offentligt ansattes ytringsfrihed: fra ombudsmandspraksis til lov pr. 1. juli 2025

§ 10

Området har i årtier været reguleret af ulovbestemte principper udviklet af Folketingets Ombudsmand. Det ændrede sig med **lov om offentligt ansattes ytringsfrihed**, vedtaget 28. maj 2025 med ikrafttræden [1. juli 2025](#). Efter [§ 2, stk. 1](#) må offentligt ansatte »ikke mødes med negative ansættelsesretlige reaktioner på grund af ytringer, som fremsættes på egne vegne«, og de må heller ikke hindres eller forsøges hindret i at fremsætte dem. [§ 2, stk. 2](#) opregner udtømmende fire undtagelser:

Nr.	Undtagelse
1	Fortrolige oplysninger, som det er strafbart at videregive efter straffelovens tavshedspligtsregler, eller hvor anden lovgivning forbyder videregivelse
2	Freds- eller ærekrænkende ytringer
3	Ytringer i urimelig grov form eller åbenbart urigtige oplysninger om væsentlige forhold inden for eget arbejdsområde
4	Hensynet til myndighedens interne beslutningsproces og funktionsevne, i særlige tilfælde

Loven gælder for hele den offentlige forvaltning og desuden for selvejende institutioner, foreninger og fonde oprettet ved eller i henhold til lov, samt for privatretligt oprettede enheder, der udøver offentlig virksomhed af mere omfattende karakter under intensiv offentlig regulering, tilsyn og kontrol, jf. § 1.

Loven er ren kodifikation. Forarbejderne (L 144, fremsat 27. februar 2025) siger det utvetydigt:

Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet ændringer i offentligt ansattes ytringsfrihed i forhold til de rettigheder, offentligt ansatte har efter gældende ret. Grænserne for offentligt ansattes ytringsfrihed skal således fortsat fastlægges efter de kriterier, der er blevet udviklet gennem bl.a. retspraksis, praksis fra Folketingets Ombudsmand og praksis fra det fagretlige system.

Det betyder, at hele den eksisterende ombudsmandspraksis er intakt som fortolkningsbidrag. Den tilhørende [Vejledning om offentligt ansattes ytringsfrihed](#) fra 1. juli 2025 henviser da også direkte til både [grundlovens § 77](#) og EMRK artikel 10 som grundlag.

De faste holdepunkter fra ombudsmandspraksis er:

- **Loyalitetspligten kan ikke bruges til at stramme.** I [FOB 2017-1](#) fastslog ombudsmanden, at ledelsen ikke kan pålægge andre begrænsninger end de beskrevne, og at der »ikke under henvisning til en loyalitetsforpligtelse ... [kan] pålægges den ansatte yderligere begrænsninger i ytringsfriheden«. Samme punkt i [FOB 2018-8](#), hvor ombudsmanden fandt det **meget beklageligt**, at DR's fremgangsmåde var egnet til at efterlade indtryk af en klart urigtig opfattelse af gældende ret – hverken tillidshvervet eller loyalitetspligten indskrænkede den ansattes ytringsfrihed.
- **Skarpe og polemiske vendinger er tilladt.** I [FOB 2020-47](#) havde en lokomotivfører kaldt DSB's bestyrelse og ledelse »inkompetente« i en YouTube-video under en faglig konflikt. Ombudsmanden udtalte:

A's udtalelse om DSB's bestyrelse og ledelse må opfattes som polemisk og stærkt kritisk. Jeg er imidlertid ikke enig med DSB i, at udtalelsen er urimeligt grov og derved overskrider grænserne for offentligt ansattes ytringsfrihed.

- **Ledelsesreaktioner kræver særligt sikkert grundlag.** Vejledningens [pkt. 20](#) refererer FOB 01.552 om en afskediget chefpsykolog: følgevirkninger af lovlige ytringer, herunder mangel på tillid, kan danne grundlag for diskretionær afskedigelse, »men ... det kræver et særlig sikkert bevismæssigt grundlag«, og der »må udvises betydelig tilbageholdenhed«. I [FOB 2016-37](#) anså ombudsmanden en skoles tilsidesættelse af reglerne for **særdeles kritisable** – gymnasielæreren, der kaldte skolen »en synkende skude« over for Finansudvalget, var afskediget for »bevidst illoyal optræden«.
- **Signalvirkning er i sig selv kritisabel.** I [FOB 2016-31](#) var forsvarschefens udtalelser i en tale misvisende og egnede til at skabe usikkerhed; i [FOB 2019-2](#) og [FOB 2017-31](#) var det kommunens ansvar, at samtaler og møder foregik i fuld respekt for ytringsfriheden.

- **Åbenbart urigtige oplysninger.** Fra [FOB 95.381](#): den blotte omstændighed, at oplysninger til pressen ikke er fuldt korrekte, gør dem ikke retsstridige – ledelsen kan berigtige. Derimod er udtalelser, der bevidst eller ved grov uagtsomhed på væsentlige punkter har fået et ukorrekt indhold eller udtrykker en åbenbart uholdbar vurdering, retsstridige.

Grænsen for »på egne vegne« er den praktisk vanskeligste. Vejledningens [pkt. 9](#) refererer **Højesterets dom af 22. april 1998 (UfR 1998.894 H)**, hvor en præst deltog i en demonstration mod fri abort iført præstekjole og efter indskærpelse gjorde det igen. Kirkeministeriet meddelte irettesættelse efter [tjenestemandsløvens § 24](#), og Højesteret fandt, at præsten havde begået en tjensteforseelse – påbuddet forbød ikke deltagelse i demonstrationer, kun brug af præstekjole, fordi det fik ham til at fremstå som talende på kirkens vegne. Omvendt i **FOB 2009 20-1**, hvor brug af en arbejdsmailadresse ikke i sig selv gjorde ytringen til myndighedens, og i **FOB 2018-20**, hvor en politibetjent, der var citeret som »betjent i område Y« uden at markere, at han udtalte sig privat, ikke kunne beskytte sig mod en tjenstlig samtale.

Forarbejderne fastslår i øvrigt, at der »normalt ikke [vil] være behov for, at en offentligt ansat præciserer, at en ytring er fremsat på egne vegne, når ytringen fremsættes gennem den ansattes private profil på sociale medier«.

Lovfæstelsen har lange rødder. Både [betænkning nr. 1472/2006 om ytringsfrihed og meddeleret for offentligt ansatte](#) og [betænkning nr. 1553/2015 om offentligt ansattes ytringsfrihed og whistleblowerordninger, s. 226](#) havde overvejet netop en sådan overordnet lovbestemmelse og skitseret dens ordlyd – men fandt dengang, at den ikke ville give bedre vejledning end den daværende reguleringsform. Lovgiver traf i 2025 den modsatte vurdering.

LOV

[Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10](#)[Grundloven § 77](#)[Lov om offentligt ansattes ytringsfrihed § 1, stk. 1-3](#)[Lov om offentligt ansattes ytringsfrihed § 2, stk. 1, 2](#)[Lov om offentligt ansattes ytringsfrihed § 3](#)[Tjenestemandsløven § 24](#)

Tavshedspligt, meddeleret og whistleblowing som artikel

§ 11 10-spørgsmål

Tavshedspligten er den kvantitativt vigtigste begrænsning i offentligt ansattes ytringsfrihed – og samtidig den, hvor artikel 10 og strafferetten støder hårdest sammen.

Hovedreglen er [straffelovens § 152](#), hvorefter kun **uberettiget** videregivelse af fortrolige oplysninger er strafbar. Undtagelsen findes i [§ 152 e](#):

Bestemmelserne i §§ 152-152 d omfatter ikke tilfælde, hvor den pågældende:

1. *er forpligtet til at videregive oplysningen eller*
2. *handler i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv.*

Vejledningen om offentligt ansattes ytringsfrihed, [pkt. 12](#) udmønter dette som **meddeleretten**:

Offentligt ansatte har en såkaldt meddeleret. Det betyder, at offentligt ansatte har ret til at give pressen og andre eksterne parter oplysninger i tilfælde, hvor der kan være spørgsmål om ulovlig forvaltning eller anden uredelighed i den offentlige forvaltning – f.eks. åbenbart misbrug af offentlige midler.

Ikke-fortrolige oplysninger kan frit videregives. Fortrolige oplysninger kan kun videregives, hvis det varetager en åbenbar almen interesse eller eget eller andres tarv. Vejledningen understreger, at der **ikke** kan stilles krav om forudgående intern underretning, hvis den ikke kan forventes at få noget resultat – den ansatte kan da gå direkte til pressen, Folketingets Ombudsmand eller Rigsrevisionen. Til gengæld kan den, der henvender sig til en myndighed, ikke forvente anonymitet, hvis identiteten fremgår af sagen, fordi oplysningen som udgangspunkt er aktindsigtsbelagt.

Forarbejderne til lov om offentligt ansattes ytringsfrihed § 2, stk. 2, nr. 1, uddyber afvejningens karakter med henvisning til [betænkning nr. 998/1984 om tavshedspligt](#), s. 104: udtrykket »almeninteresse« henviser til samfundsmæssig interesse, og spørgsmålet afgøres efter en konkret vurdering, »hvor vigtigheden af formålet med videregivelsen afvejes mod den krænkelse, der er forbundet med videregivelsen af de fortrolige oplysninger«. Straffelovrådet havde i sin udtalelse af 13. maj 1985 anført, at det ikke ville være muligt i en lovtekst fuldstændigt at angive, hvilke forhold der kan gøre en videregivelse berettiget – derfor kræves fortsat udtrykket »uberettiget« i gerningsbeskrivelsen.

Vigtigt: oplysninger om **egne** ansættelsesforhold er normalt ikke fortrolige. Vejledningens [pkt. 7](#) formulerer det direkte: »Tværtimod indebærer offentligt ansattes ytringsfrihed, at de ansatte i vidt omfang er berettigede til at give udtryk for deres opfattelse af forholdene på arbejdspladsen, herunder deres egen arbejdssituation.«

Den skarpe ende af feltet er efterretningstjenesterne. **Højesterets kendelse af 2. marts 2023 i sag 106/2022** angik værnetinget i sagen om røbelse af statshemmeligheder, hvor den tiltalte var tiltalt i seks forhold efter [straffelovens § 109, stk. 1](#) og [§ 152, stk. 2](#) for videregivelse af fortrolige oplysninger fra FE – blandt modtagerne var journalister. Sagskomplekset illustrerer, hvordan § 152's »uberettiget«-kriterium og § 152 e's almeninteressekriterium bliver den kanal, hvorigennem artikel 10 må gøres gældende, når national sikkerhed er det påberåbte formål efter [artikel 10, stk. 2](#).

Ytringsfrihedskommissionen behandlede den bredere kontekst i [betænkning nr. 1573/2020, Del 2, kapitel 10 om ytringssikkerhed](#), s. 89:

Det er en grundlæggende forudsætning for ytringsfriheden, at vi som borgere kan udtale os frit og uden at frygte for egen sikkerhed.

Kommissionen pegede på en tendens til, at journalister, debattører, kunstnere og politikere af frygt for terror, vold og trusler holder sig tilbage i den offentlige debat – et forhold, der senere har fået strafferetlig genklang i [straffelovens § 266, stk. 2](#), indsat ved **lov nr. 2601 af 28. december 2021** med virkning fra 1. januar 2022. Efter denne bestemmelse er det en skærpende omstændighed, at en trussel har baggrund i forurettedes lovlige ytringer i den offentlige debat eller har til formål at forhindre forurettede i at gøre brug af sin ytringsfrihed, jf. [Rigsadvokatmeddelelsen om chikane mv., pkt. 4.1.8](#). Bestemmelsen fanger også de tilfælde, hvor truslen fremsættes *forud* for ytringen for at forhindre den. Artikel 10 optræder her i sin positive skikkelse: statens pligt til at beskytte den frie debat.

LOV

[Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10, stk. 2](#)
[Straffeloven § 109, stk. 1](#)
[Straffeloven § 152, stk. 1, 2](#)
[Straffeloven § 152e](#)
[Straffeloven § 266, stk. 2](#)

Pressenævnets presseetiske afvejning som artikel 10-testens spejlbillede

§ 12

Medieansvarslovens § 34, stk. 1 er kortfattet: »Massemediernes indhold og handlemåde skal være i overensstemmelse med god presseskik.« Klagefristen er 12 uger, jf. § 34, stk. 2. Nævnet kan ikke tage stilling til, om straffeloven er overtrådt, jf. § 43 – men dets afvejning følger reelt samme struktur som artikel 10-testen: legitimt formål, nødvendighed, mindstemiddel og proportionalitet.

Det ses tydeligst i skjult kamera-praksis, hvor testen er tostrengt: (1) er den samfundsmæssige interesse tilstrækkelig stor, og (2) kunne dokumentationen være skaffet på mindre indgribende vis?

Sag	Emne	Udfald	Afgørende moment
2019-80-0289	Opsøg på privatadresse hos datter til hovedmistænkt i Socialstyrelsessagen	Kritik	Høj offentlig interesse, men optagelserne bragte ikke afgørende nyt – nødvendigheden ikke godtgjort
2019-80-0390	Muldvarp med skjult kamera i københavnske daginstitutioner	Ikke kritik	Kommunen havde nægtet adgang med åbent kamera; dokumentationen kunne ikke skaffes på anden vis
2019-80-0374	Trailer med sløret pædagogmedhjælper	Ikke kritik	Optagelserne viste professionelt virke, ikke privatliv; sløring tilstrækkelig
2020-80-0453	DR's fiktive identitet hos alternativ kræftbehandler	Ikke kritik	Meget væsentlig samfundsmæssig interesse; alene professionelt virke

I [2019-80-0289](#) blev kritikken båret af, at optagelserne skete på privat grund fra en vinkel, hvor klageren ikke kunne se kameraet, at hun udtrykkeligt havde afvist at medvirke – og at nævnet fastslog, at »[o]ffentliggørelse af skjulte optagelser kræver, at den samfundsmæssige interesse klart overstiger beskyttelsen af privatlivet«. Det er en næsten ordret parallel til nødvendighedskriteriet i artikel 10, stk. 2.

Redigeringsretten er nævnets modstykke til den redaktionelle frihed, som Højesteret beskyttede i PET-bog-sagen. I [2022-80-0884](#) fandt nævnet, at det ligger inden for redaktørens ret at vælge vinkel og overskrift, så længe de har dækning i teksten og ikke forvansker kildens synspunkter. I [2024-12500](#) (afgørelse af 20. maj 2025) fastslog nævnet, at det ligger inden for redigeringsretten at bruge materiale, der sædvanligvis er underlagt restriktioner – her citerer fra en klage til Arbejdstilsynet – når omtalen har væsentlig samfundsmæssig interesse. Om souschefens sygemelding udtalte nævnet:

På denne baggrund finder nævnet efter en samlet vurdering, at den konkrete omtale af, at hun som souschef var sygemeldt fra en offentlig lederstilling, hvilket har været meldt ud i en bredere kreds, ikke udgør en tilsidesættelse af privatlivets fred.

Tilsvarende i [Dragør Nyt-sagen](#) (28. august 2025), hvor nævnet accepterede en avis' afvisning af et læserbrev, fordi klageren trods gentagne anmodninger ikke ville dokumentere centrale påstande og fastholdt en ordlyd, som modparten varslede injuriesag om – redigeringsretten omfatter altså retten til **ikke** at bringe.

Og i [genoptagelsessagen mod Berlingske](#) (21. november 2024) fastholdt nævnet, at en unøjagtighed om en ekspertkildes titel ikke rokkede ved troværdighedsvurderingen efter § 34.

Afgrænsningen af, hvad Pressenævnet må og ikke må, behandles nærmere under </praksisoversigt/pressenaevnets-kompetence-og-klagebehandling>, og selve presseetikken under </praksisoversigt/god-presseskik>.

LOV	Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10, stk. 2	Medieansvarsloven § 34, stk. 1, 2
	Medieansvarsloven § 43	Medieansvarsloven § 49
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af god presseskik i forbindelse med dækning af lønkonflikt og selskabslukning	28.08.2025
	Pressenævnet · Presseetisk vurdering af medieomtale om hjemsendt tillidsrepræsentant og sygemeldt ledelse	03.06.2025
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser genoptagelse af sag mod Berlingske om Økonomisk Ugebrevs aktieinteresser	10.12.2024
	Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af redaktionel frihed og kildeaftaler i sag om personlig livshistorie	01.11.2022
	Pressenævnet · Pressenævnet frikender DR for brug af skjult kamera i undersøgelse af alternativ kræftbehandling	19.12.2020
	Pressenævnet · Pressenævnet frifinder TV 2 for brug af skjult kamera i dokumentar om daginstitutioner	09.06.2020
	Pressenævnet · TV 2 frifundet af Pressenævnet for brug af skjult kamera og muldvarp i daginstitutionsdokumentar	09.06.2020
	Pressenævnet · TV 2 får kritik for skjulte optagelser i sag om svindel i Socialstyrelsen	17.09.2019

Kommende ændring: artikel 10 skrives ind i § 119 a's

§ 13 berettigelseskrITERIUM pr. 1. januar 2027

Retsstillingen flytter sig. Ved **lov af 12. februar 2026** (L 83 af 27. november 2025) er [straffelovens § 119 a](#) om chikane mod personer i offentlig tjeneste eller hverv ændret på tre punkter med ikrafttræden **1. januar 2027**. Ændringerne er vedtaget, men endnu ikke konsolideret i lovbekendtgørelsen – praksisoversigten må derfor læses med dette forbehold.

1) Gerningsindholdet udvides. Ordene »krænker en af de i § 119 nævnte personers fred ved at kontakte, forfølge eller på anden måde chikanere den pågældende« erstattes af »uberettiget kontakter, forfølger eller på anden måde chikanerer de personer, der er nævnt i § 119«. Kravet om en samtidig fredskrænkelse bortfalder, og formålet er ifølge forarbejderne, at der »fremadrettet generelt vil gælde en lavere grænse for, hvad personer i offentlig tjeneste eller hverv bør tåle på sociale medier eller internettet i øvrigt«.

2) Strafniveauet skærpes 50 pct. Førstegangstilfælde: bøde på 15.000 kr.; grovere eller systematiske overtrædelser samt gentagelsestilfælde: kortere frihedsstraf. »Strafskærpelsen indebærer i den forbindelse, at en person, der i dag f.eks. ville blive idømt 20 dages fængsel, fremover vil skulle idømmes 30 dages fængsel.«

3) Sletningspålæg. Et nyt stk. 2 gør [straffelovens § 271](#) om sletningspålæg tilsvarende anvendelig ved dom for § 119 a, stk. 1.

Det interessante for artikel 10 er, at konventionen er skrevet direkte ind i »uberettiget«-kriteriet. Forarbejderne fastslår:

Det bemærkes i den forbindelse, at en handling bl.a. vil være berettiget, hvis den har karakter af en ytring, der er beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10, sådan som denne bestemmelse fortolkes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Der vil derfor som hidtil ikke i medfør af straffelovens § 119 a kunne pålægges strafansvar i tilfælde, hvor det vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10. Anklagemyndigheden og domstolene vil derfor i relevant omfang skulle foretage en konkret helhedsvurdering af, om hensynet til en vidtgående ytringsfrihed om navnlig emner af samfundsmæssig interesse bør føre til, at en handling er berettiget ... Ligesom det er tilfældet med straffesager om injurier, vil domstolene således skulle inddrage praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om spørgsmålet.

Forarbejderne trækker desuden en klar sondring mellem tjeneste og fritid:

Herudover er der – også som følge af Danmarks internationale forpligtelser, navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10 – vide rammer for at kritisere offentlige myndigheder og personer i offentlig tjeneste. Tålegrænsen vil derfor for en generel betragtning være højere, når den beskyttede person er i tjeneste.

Konkret betyder det bl.a., at det »i almindelighed ikke [vil] være en overtrædelse af den foreslåede bestemmelse at videofilme politibetjente, parkeringsvagter m.v. i forbindelse med deres arbejde i det offentlige rum«, mens **efterfølgende offentliggørelse** af optagelsen kan udgøre en selvstændig overtrædelse, medmindre den pågældende er sløret. Berettigelse kan efter omstændighederne følge af »dokumentation af embedsmisbrug, journalistisk dækning af forhold, der i almindelighed har offentlig interesse, eller mediernes gengivelse af den pågældende handling« – men altid efter en konkret helhedsvurdering af, om handlingen er **nødvendig** for at opnå formålet. Forarbejderne nævner udtrykkeligt, at det som udgangspunkt ikke er nødvendigt at dele en utilsløret optagelse af en sagsbehandler for at udtrykke utilfredshed med kommunens sagsbehandling – men at det efter omstændighederne kan være berettiget at offentliggøre en utilsløret optagelse, der dokumenterer, at den pågældende er ledelsesmæssigt ansvarlig for embedsmisbrug.

Denne konstruktion – hvor artikel 10 ikke blot er fortolkningsfaktor, men selve grænsedrageren i gerningsbeskrivelsen – er den samme som i § 110 e, stk. 2. Den tegner en udvikling, hvor lovgiver i stigende grad indbygger konventionsprøvelsen i lovteksten frem for at overlade den til retspraksis alene.

LOV

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10

Straffeloven § 110e, stk. 2

Straffeloven § 119a, stk. 1, 2

Straffeloven § 271, stk. 1, 2

Sammenfatning: kontekst slår ordlyd, og marginen følger ytringens type

§ 14

Praksis efterlader et konsistent billede.

Artikel 10 er den materielle norm. Grundlovens § 77 giver et censurforbud; alt det materielle kommer fra konventionen, jf. **inkorporeringsloven § 1**. Det er ikke en teoretisk pointe: lovgiver har selv erkendt, at dele af injurielovgivningen var ophørt med at være gældende ret, før de blev ophævet i 2018, netop fordi de ikke kunne opretholdes i lyset af artikel 10.

Kontekst slår ordlyd. Uanset gerningsbeskrivelsen er testen den samme: en konkret helhedsvurdering, hvor ikke blot indholdet, men også konteksten, formen og adressaten tillægges vægt. Det er præcis den mekanik,

der bar frifindelsen i [48/2025](#), frifindelsen af bloggeren i [SS-92/2023-HJR](#) og Berlingskes frifindelse i [BS-24506/2022-HJR](#).

Marginen følger ytringens type.

Ytringstype	Skønsmargin	Dansk illustration
Politiske ytringer, folkevalgte	Meget snæver – intensiv EMD-prøvelse	Frifindelsen i 48/2025; men politikere straffes fortsat (U 2000.2234H, U 2004.734H)
Pressens vagthundefunktion, herunder bloggere	Snæver	SS-92/2023-HJR; PET-bog-sagen 57/2017
Kunstnerisk udtryk i debatskabende sammenhæng	Snæver	Den Lille Havfrue, BS-24506/2022-HJR
Kommercielt udtryk	Bredere	Irmapien, BS-13282/2025-HJR
Moral- og religionsspørgsmål	Bredere	§ 110 e, stk. 2; Wingrove, Müller
Underholdning om kendtes privatliv	Bredest	Aller Media, Sag 154/2014

Beskyttelsens grænse er ikke ordvalget, men funktionen. Jersild-linjen beskytter formidleren, ikke den, der gør udtalelserne til sine egne (U 2014.73V). Kildebeskyttelsen beskytter afdækning af samfundsmæssigt betydningsfulde forhold, ikke betalte oplysninger om kendtes privatliv. Parodiprincippet beskytter det, der udtrykker humor eller latterliggørelse over for originalværket, ikke brandjacking. Og den kunstneriske ramme beskytter kun, når den er ægte – ikke når den er etableret for at omgå forbuddet.

Lovgiver flytter prøvelsen ind i lovteksten. Med [§ 110 e, stk. 2](#) (2023) og [§ 119 a](#) (vedtaget 2026, i kraft 1. januar 2027) er artikel 10 ikke længere blot en fortolkningsfaktor, men indbygget i gerningsbeskrivelsen som en udtrykkelig konventionsreservation. Samme bevægelse ses i [lov om offentligt ansattes ytringsfrihed § 2](#), der kodificerer ombudsmandspraksis uden at ændre den. Det gør retsstillingen mere synlig, men flytter ikke tyngdepunktet: den konkrete helhedsvurdering står tilbage som den afgørende operation, og EMD's praksis skal fortsat inddrages i hver enkelt sag.

Beslægtede afgrænsninger behandles under [/praksisoversigt/hadforbrydelser](#), [/praksisoversigt/tavshedspligt](#), [/praksisoversigt/injurier-aerek-sociale-medier](#), [/praksisoversigt/emrk-artikel-8-privatliv-familieliv](#), [/praksisoversigt/emrk-artikel-6-retfaerdig-rettergang](#) og [/praksisoversigt/emrk-artikel-14-diskrimination](#).

LOV	Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10, stk. 1, 2	Inkorporeringsloven § 1, stk. 1
	Lov om offentligt ansattes ytringsfrihed § 2, stk. 1, 2	Straffeloven § 110e, stk. 2
	Straffeloven § 119a, stk. 1	
PRAKSIS	Højesteret · Frifindelse for hadefulde ytringer: Vittigheder på jokehjemmesider falder uden for straffelovens § 266 b efter helhedsvurdering af kontekst	23.01.2026
	Højesteret · Højesteret afviser anke i sag om Irmapien-kunst: Kommerciel udnyttelse krænkede Coop Danmarks rettigheder	12.09.2025
	Højesteret · Højesteret frifinder blogger for offentliggørelse af billede af terroroffer med henvisning til ytringsfrihed	23.02.2024
	Højesteret · Højesterets dom om Berlingskes brug af Den Lille Havfrue: Parodiprincippet og afvejning mellem ophavsret og ytringsfrihed	17.05.2023
	Højesteret · Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen	02.11.2017

Højesteret · Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet

08.01.2015

REFERENCE Lovgrundlag

10 paragraffer

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention § 10	stk. 1, 2	Grundloven § 77	
Inkorporeringsloven § 1	stk. 1	Lov om offentligt ansattes ytringsfrihed § 2	stk. 1, 2
Medieansvarsloven § 34	stk. 1	Retsplejeloven § 172	stk. 5, 6
Straffeloven § 110e	stk. 2	Straffeloven § 152e	
Straffeloven § 266b	stk. 1	Straffeloven § 269	stk. 1, 2

MATERIALE Citerede afgørelser

23 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

14

21.04.2026	Journalist idømt bøde for overtrædelse af navneforbud i § 220-sag – ytringsfrihed versus privatliv og uskyldsformodning	82-2025
23.01.2026	Frifindelse for hadefulde ytringer: Vittigheder på jokehjemmesider falder uden for straffelovens § 266 b efter helhedsvurdering af kontekst	10668-12646
12.09.2025	Højesteret afviser anke i sag om Irmapijen-kunst: Kommerciel udnyttelse krænkede Coop Danmarks rettigheder	10454-12310
20.06.2024	Højesteretsdom for groft hærværk mod Asger Jorn-maleriet 'Den foruroligende ælling'	AM2024.06.20H
20.06.2024	Højesterets dom i sag om hærværk mod Asger Jorn-maleri	5895-7043
23.02.2024	Højesteret frifinder blogger for offentliggørelse af billede af terroroffer med henvisning til ytringsfrihed	4781-5753
17.05.2023	Højesterets dom om Berlingskes brug af Den Lille Havfrue: Parodiprincippet og afvejning mellem ophavsret og ytringsfrihed	bs-24506-2022-hjr
02.03.2023	Højesterets afgørelse om værneting i sag om røbelse af statshemmeligheder	106-2022
04.10.2022	Højesterets kendelse om dørlukning ved indenretligt forhør i drabssag	2135-2550
24.01.2022	Højesterets dom om tortgodtgørelse til efterladte ved medieomtale af selvmord	bs-47189-2020-hjr
18.12.2018	Afvisning af direkte anke til Højesteret i sag om varemærkekrænkelser og redaktionel ytringsfrihed	bs-26013-2018-hjr
02.11.2017	Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen	57-2017

08.01.2015	Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet	Sag 154/2014
20.04.2012	Højesterets frifindelse i sag om udtalelser om muslimer grundet manglende bevis for udbredelsesforsæt	Sag 228/2011
PRESSENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		9
28.08.2025	Pressenævnets vurdering af god presseskik i forbindelse med dækning af lønkonflikt og selskabslukning	W20250986825
03.06.2025	Presseetisk vurdering af medieomtale om hjemsendt tillidsrepræsentant og sygemeldt ledelse	W20250945225
10.12.2024	Pressenævnet afviser genoptagelse af sag mod Berlingske om Økonomisk Ugebrevs aktieinteresser	
01.11.2022	Pressenævnets vurdering af redaktionel frihed og kildeaftaler i sag om personlig livshistorie	2022-80-0884
19.12.2020	Pressenævnet frikender DR for brug af skjult kamera i undersøgelse af alternativ kræftbehandling	2020-80-0453
09.06.2020	Pressenævnet frifinder TV 2 for brug af skjult kamera i dokumentar om daginstitutioner	2019-80-0390
09.06.2020	TV 2 frifundet af Pressenævnet for brug af skjult kamera og muldvarp i daginstitutionsdokumentar	2019-80-0374
17.09.2019	TV 2 får kritik for skjulte optagelser i sag om svindel i Socialstyrelsen	2019-80-0289
22.06.2018	Fredericia Dagblad frifindes for brud på god presseskik i sag om afvist injuriersag	2018-80-0080

FORARBEJDE Betænkninger

4 referencer

Ytringsfrihed og meddeleret for offentligt ansatte

nr. 1472 · 2006 · Justitsministeriet

Betænkning om offentligt ansattes ytringsfrihed og whistleblowerordninger

nr. 1553 · 2015 · Justitsministeriet

Betænkning om ytringsfrihedens rammer og vilkår i Danmark (Betænkning nr. 1573, Del 1)

nr. 1573 · 2020 · Justitsministeriet

Ytringsfrihedens rammer og vilkår i Danmark – Betænkning nr. 1573, Del 2, afgivet af Ytringsfrihedskommissionen

nr. 1573 · 2020 · Justitsministeriet